

בש"פ 3382/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3382/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 13.5.2015, במ"ת 55385-03-15, שניתנה על ידי כב' השופט מ' ברק נבו

תאריך הישיבה: א' בסיון התשע"ה (19.5.2015)

בשם העורר: עו"דאבי כהן

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברק נבו), במ"ת 55385-03-15, מיום 13.5.2015, בגדרה נעצר העורר עד לתום ההליכים במשפטו.

כתב האישום שהוגש נגד העורר

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); והפרת הוראת חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. כעולה מכתב האישום, ביום 10.3.2015, בשעה 13:40 או בסמוך לכך, צעדה הקטינה ר.ס (להלן: הקטינה), ברחוב שפירא בפתח תקווה, במטרה להגיע לביתה, תוך שהיא אוחזת בידה טלפון סלולארי מסוג **iphone 6 plus**, בשווי של 4,699 ₪ (להלן: הטלפון), שרכש עבורה אביה, זמן קצר קודם לכן. העורר, אשר הבחין בקטינה ובטלפון שבידה, החל לעקוב אחריה עד הגעתה לפתח בית מגוריה. אז, התנפל העורר על הקטינה מאחור, חסם את פיה בכוח באמצעות ידו האחת, חטף מידה בכוח את הטלפון, באמצעות ידו השנייה, ונמלט מן המקום. בהמשך לכך, כשלוש שעות לאחר האירוע, נעצר העורר על-ידי המשטרה בגין מעשיו. למחרת, ביום 11.3.2015, בהתאם להחלטת בית משפט השלום בפתח תקווה, שוחרר העורר למעצר בית מלא בבית הוריו, עד ליום 13.3.2015, בשעה 13:00. ואולם, חרף הוראת בית משפט השלום, העורר לא התייצב למעצר הבית שהוטל עליו, ולא שהה בו בשום שלב. ביום 23.3.2015, לאחר שהושקעו מאמצים רבים, נעצר העורר, בעודו צועד ברחוב סיני בפתח תקווה.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה לבית משפט קמא, בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים במשפטו. העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ולהימצאותה של עילת מעצר, ובהחלטה מיום 5.4.2015, הורה בית משפט קמא על עריכת תסקיר מעצר, בעניינו של העורר. בתסקיר שירות המבחן תוארו נסיבות חייו של העורר, וצויינה העובדה כי הוא נדון בעבר לשתי תקופות מאסר ממושכות, בגין ביצוע עבירות רכוש, עבירות אלימות במשפחה, עבירות אלימות כלפי קטין, והפרה הוראה חוקית. שירות המבחן התרשם, כי העורר "מאופיין בקווי אישיות והתנהלות אנטיסוציאלים אשר מוצאים ביטויים, בין היתר, בעברו הפלילי ובריצוי מספר עונשי מאסר ממושכים, שלא היוו עבורו גורם מרתיע. התרשמנו כי [העורר] מאופיין באימפולסיביות ובהתנהגות בלתי שקולה במצבים בהם חווה מתח ותסכול וכן שהוא לרוב ממוקד בעצמו ובסיפוק צרכיו. מההיכרות עם בר [העורר] וכן נוכח אופי המיוחס לו כיום, לאחר ששוחרר לחלופת מעצר ולא כיבד תנאי שחרורו - אנו ספקניים לגבי התאמתו לחלופה ביתית". שירות המבחן העריך, כי קיימת סכנה להישנותה של התנהגות בעייתית מצידו של העורר, ולפיכך לא בא בהמלצה לשחררו לחלופת מעצר.

החלטתו של בית משפט קמא

4. בהחלטתו מיום 26.4.2015, קבע בית משפט קמא, מפי כב' השופטת ד' עטר, כי: "בעת שמתבקשת חלופת מעצר שונה, ומבלי לקבוע כל מסמרות באשר לסופו של ההליך או לטעת כל ציפיות בליבו של המשיב [העורר] מצאתי לתת הזדמנות נוספת לקבלת תסקיר מעצר משלים, וזאת עד לדין שנקבע בזאת לבקשת בא-כוח המשיב [העורר] ליום 13.5.2015, בשעה 09:00, לפני שופט תורן".

5. ביום 13.5.2015, התקיים דיון בבקשה להורות על מעצרו של העורר, בפני כב' השופטת מ' ברק נבו. בפתח החלטתו, עמד בית משפט קמא על עיקרי התסקיר המשלים שהוגש בעניינו של העורר, אשר עולה ממנו כי "לאור הערכת הסיכון במצבו של המשיב [העורר], כאשר אין בידי המשפחה להציע חלופת מעצר מגובשת ומפקחים

רלבנטיים, לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחררו". בית משפט קמא דחה את בקשת בא-כוח העורר לשלוח את מרשו, פעם נוספת, לשירות המבחן, במטרה לבחון חלופת מעצר חדשה, בציינו כי "אין מקום להמשיך ולהטריח את שירות המבחן, העמוס לעייפה, בבדיקת חלופות נוספות. כאשר המשיב [העורר] עצמו אינו עושה את המינימום הנדרש כדי לעזור לעצמו, הרי שאין מקום לבוא בטרוניה כלפי המערכת ולבקש הזדמנויות חוזרות ונשנות".

הערר על החלטת המעצר

6. בהודעת ערר, שהוגשה על-ידי עו"ד אבי כהן, בא-כוחו של העורר, נטען כי שגה בית משפט קמא שעה שסרב לבחון חלופת מעצר נוספת, ועל כן יש מקום להורות על שליחתו של העורר לשירות המבחן, לשם הכנת תסקיר מעצר משלים, אשר יבחן חלופת מעצר אחרת בעניינו. בדיון שנערך בפניי, חזר עו"ד כהן על עיקרי טענותיו, כפי שהובאו בהודעת הערר, והדגיש כי מן הראוי למצות בעניינו של העורר את בחינת חלופות המעצר האפשריות, שטרם נבחנו על-ידי בית משפט קמא.

7. המשיבה, אשר יוצגה על-ידי עו"ד סיון רוסו, ביקשה לדחות את הערר, בהצביעה על חומרת מעשיו של העורר ועל רמת מסוכנותו הבלתי מבוטלת. זאת, שעה שהעורר ביצע מעשה שוד שנסיבותיו אינן קלות; הפר את מעצר הבית אשר אליו שוחרר; ריצה שלושה עונשי מאסר בגין ביצוע עבירות קודמות, שהן רלבנטיות לתיק זה; ולא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו על-ידי בית המשפט, להביא להתייצבותם של מפקחים ראויים, בפני שירות המבחן. המשיבה סבורה, כי אין מקום להורות על שחרורו של העורר לכל חלופת מעצר, שכן, לטענתה, לא ניתן לתת אמון בעורר, וזאת, בין היתר, נוכח העובדה כי הלה הפר את תנאי מעצר הבית שאליו שוחרר, ולאור תסקירי המעצר השליליים שהוגשו בעניינו.

דיון והכרעה

8. לאחר שעינתי בחומר שהונח לפניי, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הערר להידחות.

9. אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת הנטען בכתב האישום, ומשעסקין בעבירת שוד, אשר בוצעה כלפי קטינה, מתוך מניע של בצע כסף גרידא, קיימת עילה למעצרו של העורר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). אין גם מחלוקת בין הצדדים כי ביום 11.3.2015, הפר העורר את תנאי שחרורו בערובה, בכך שכלל לא התייצב למעצר הבית, אליו הופנה על-ידי בית משפט השלום בפתח תקווה. כפי שצינתי בבש"פ 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל (6.8.2012):

"בנסיבות אלה, חל סעיף 21(א)(2) ל, שלפיו רשאי בית המשפט להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, מקום בו 'בית משפט ציוה על מתן ערובה והערובה לא ניתנה להנחת דעתו של בית המשפט או שהופר תנאי מתנאי הערובה, או שנתקיימה עילה לביטול השחרור בערובה'" (ההדגשה שלי - א.ש.).

בבש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי (17.9.2009) הובהר כי: "המדובר איפוא בעילת מעצר עצמאית, העומדת בפני עצמה ואיננה קשורה לעילות המעצר האחרות, כגון החשש לשיבוש הליכי משפט, המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, או חומרת העבירות המיוחסות לו".

10. עיקרה של עילת מעצר זו, נעוץ בהפרת אמונו של בית המשפט על-ידי הנאשם, שעה שהשחרור לחלופת המעצר נוצל על-ידו לביצוע עבירה נוספת; להתחמקות מן הדין; לשיבוש הליכי המשפט; או, כפי המצב בענייננו, להפרת תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו. סבורני, כי מקום שבו הפר העורר את תנאי השחרור שנקבעו בענייננו, וכלל לא התייצב למעצר הבית, אלא עשה דין לעצמו במשך כעשרה ימים מבלי לפנות לסנגורו או לגורמי המשטרה והפרקליטות, אין כל סיבה ליתן בו אמון מחודש. וזאת בעיקר בשים לב לעובדה שהוגשו בעניינו של העורר, שני תסקירי מעצר שליליים. עוד ראוי להזכיר, כי העורר הפר את אמונו של בית המשפט המחוזי, גם בכך שלא דאג כי הערבים אשר התייצבותם התבקשה לדין בבקשה לחילוט הערבויות, יתייצבו במועדים שנקבעו לכך. יפים לעניין זה, דברי השופט י' זמיר בבש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.2.200): "אם נאשם ניצל לרעה את השחרור מן המעצר, והפר את האמון שבית המשפט נתן בו, אם בדרך של ביצוע עבירה נוספת, ואם בדרך אחרת, הוא הוכיח כי יותר אין הוא ראוי לאמון של בית המשפט".

11. אשר על כן, הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, א' בסיון התשע"ה (19.5.2015).

ש ו פ ט